

een med, som der var Logif i, een, som kunde paaberaabe sig Logiffen til Forsvar for sit Standpunkt. Det skulde det ærede Medlem nu tale saa sagte om. Jeg tror, det vil fremgaa af det følgende, at hynderlig logiff har hans Stilling ikke været. Det er den da i alt Fald ikke paa dette Punkt. Denne Tale om, at dette her kun kan forsvares, naar man som det ærede Medlem for Odense Amts 6te Valgkreds gør det til en Pligt for Præsten at vie, den forstaar jeg ikke. Det vil allerede af, hvad jeg nys har sagt, fremgaa, at i 1882, hvor man ogsaa stillede Præsten frit, fandt man det dog „logiff“ for Præstens Vedkommende at bestemme, hvad jeg nys citerede. Men dertil kommer, at det er en aldeles forfærdig Tankegang fra det ærede Medlem for Odense Amts 6te Valgkreds. Han forstaar formodentlig — det maa jo være hans Logif — Meningen med denne Slutningsbestemmelse i Nr. 29 saaledes, at det, vi dermed tilsigte, er, at værne de paagældende mod Fornærmelse fra vedkommende Præssts Side, værne dem imod, at Præsten skulde gaa hen og behandle dem som Brudfolk, naar de ere Ægtefolk, og saa kunde han jo sige, at det behøve vi virkelig ikke at være bange for, thi Præsten kan jo ganske simpelt, hvis han har noget imod de Folk og deres Fremgangsmaade, helt lade være at vie dem efter vort Standpunkt. Men han maa have en saadan Bestemmelse, fordi han gør det til en Pligt for Præsten. Men det er aldeles ikke Tanken hermed at værne de vedkommende mod Fornærmelse fra Præstens Side, nej, det er Tanken at værne Loven mod Fornærmelse fra nogen Præssts eller Religions tjeners Side. Vi forlange, at enhver saadan her i Landet skal respektere Landets Lov, og naar den betegner de paagældende som Ægtefolk, maa ingen Præst gaa ud fra en modsat Forudsætning. Det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds sagde, at det kunde være rigtigt i Lande, hvor de havde Katoliker. Jeg ved ikke rettere, end at vi have dem ret talrigt her i Landet ogsaa, de rejse jo Hovedet mere og mere læft Dag for Dag, saa det kunde maasse ogsaa over for dem ikke være af Vejen at have en saadan Bestemmelse, men jeg tror ogsaa, at der kan gives Præster i Folketirken, over for hvem det kunde være gavnligt at have en saadan Bestemmelse, som det vilde medføre Ansvar efter den sidste Paragraf i Lovforslaget at overtræde; thi havde vi ikke denne Bestemmelse, saa kan der ikke paalægges dem Ansvar; de kunne da ansvarsfrit over for Straffeloven staa og behandle de paagældende som Brudfolk, ikke som Ægtefolk. — Maa jeg her indsthyde en

Ting, jeg burde have nævnt med Hensyn til Ægtefælsforstanderne i de enkelte Sogne. En af Grundene til, at vi ønske den borgerlige Vielse henlagt til det samme Sogn, hvor de kunne faa den kirkelige, er netop at undgaa, at der skulde gaa for lang Tid mellem de to Alter. Vi, der ønske, at den kirkelige Vielse skal følge efter, og ønske, at Parterne helst skulde vente med at fuldbyrde Ægtefæbet, til den kirkelige Vielse har fundet Sted, maa naturligt lægge Vægt paa, at der behøver ikke at gaa Dage imellem, inden dette sker, og det vilde der let gøre, hvis de skulde til Herredsfogeden i en eller anden Kjøbstad. Det er noget, man altid under denne Sags Behandling tidligere har lagt Vægt paa, at det var bedst, om de to „Vielser“ kunde foregaa saa kort Tid efter hinanden som muligt. Det opnaa vi, men ikke de Herrer, som ville have, at de skulle rejse milevidt for at naa fra den borgerlige Vielse til den kirkelige. Jeg skal ogsaa her indsthyde, at den højtærede Minister lægger saa megen Vægt paa, at vi ikke her maa give en Lov, hvorved man træffer Bestemmelse om Kirkens Stilling over for de paagældende, naar de have taget borgerlig Vielse og ikke ville lade sig kirkeligt vie. Det var et Synspunkt, den højtærede Minister gjorde gældende allerede i Fjor og kom tilbage til nu her. Der vil jeg henholde mig til den Autoritet, jeg før citerede, Biskop Kierkegaard. Han har netop udtalt om den Sag, at naar de ere borgerlig viede, har Præsten ikke mere at blande sig i det Spørgsmaal. Det hedder derom i Kirkekommissionens Betænkning Sp. 391: „Fra den Tid, de blive viede, har Præsten ikke mere med den Sag at gøre, og det ville Præsterne forstaa; thi man kommer derved til at staa paa det samme Stade, hvorpaa Kristendommen stod i tidligere Aarhundreder“. Og siden efter: „Forholdet er indgaaet, og det skal nu respekteres“, ja, mere skal jeg ikke citere af hans Udtalelser. Det er klart nok hans Mening, at det har Kirken ingen som helst Besøjelse til at blande sig i, om de ere viede paa den ene eller den anden Maade. Af den Forhandling, der har været ført i „Kristeligt Dagblad“ i den senere Tid, vil den højtærede Minister have set, at der fra kirkelig Side netop er kommet meget stærke Røster frem om det aldeles utilbørlige fra Kirkens Side i, om den f. Eks. vilde nægte de Folk Afgang til Alterbordet, som ere borgerligt viede, og ikke ville modtage kirkelig Vielse. Det behøver sandelig ikke at være af ukirkelige, endfige ukristelige Grunde, at de ikke ville det, og der bør ikke være Spor af Hjemmel for Kirken til at straffe dem af